

Αἱ ἐλπίδες ἐν γένει ἐλαττοῦνται, τῆς ἐξαντλήσεως ὁλο-
νεν αὐξανούσης.

Μόνον τὸ θάρρος τοῦ ἀσθενοῦς δὲν ἐλαττοῦται, οὔτε πα-
ραπλανάμενον, οὔτε μεμψιμοιροῦντος, οὔτε δεικνύοντος τί-
ποτε ἄλλο πλὴν κοπώσεως ἡθικῆς καὶ ἀπογοητεύσεως.

Προχθὲς ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐθεᾶτο. Ὅσοι
ἔτυχε νὰ τὸν ἴδωσι, συνεκινήθησαν τόσον, ὥστε ἤκούσθησαν
καὶ ζητωκραυγαί.

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Ἐδικάσθησαν καὶ κατεδικάσθησαν οἱ ἥρωες τῆς δυναμί-
τιδος ἀναρχικοὶ τῆς Λυών. Ὁ σπουδαιότερος ἐξ αὐτῶν εἶνε
ὁ Ῥώσσοις πρόσφυξ, πρίγκηψ Κραπότκιν.

Ἠρνήθη ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τὴν Διεθνή, ἥτις, εἶπεν, ἐ-
παυσεν ὑφισταμένη. Ἀλλ' ἂν ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ Διεθνὴς, θὰ
ἐνόμιζεν, εἶπε, τιμὴν τοῦ ἐὰν ἦτο μέλος συνδέσμου τὸν ὁ-
ποῖον ὁ Γαριβάλδης ὠνόμασε «τὸν ἥλιον τοῦ μέλλοντος»

Ἐξιστόρησεν ὅλην τοῦ τὴν βιογραφίαν πῶς ἀπὸ στρατιω-
κοῦ ἀνέλαβε γεωγραφικὴν ἐξέτασιν τῆς Ῥωσσίας, πῶς κατὰ
τὸ κοινωνιστικὸν κίνημα τοῦ 1872 ὑπελήφθη ὑπαπτος καὶ
ἐφυλακίσθη, πῶς ἤλγει βλέπων τί ἐπασχον οἱ κατὰδικαι
ἐκ τῶν ὑποῶν ἐννέα παρεφρόνησαν καὶ ἐνδεκα νυτοκτόνη-
σαν, πῶς ἀσθενήσας καὶ αὐτὸς μετηνέχθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον
ὅθεν καὶ ἐδραπέτευσεν.

Δραπετεύσας κατέφυγεν εἰς Ἑλβετίαν. Ὅταν ἐξερράγη-

σαν αἱ ταραχαὶ εἰς Λυών, αὐτὸς εὗρίσκετο εἰς Λονδίον,
ἐπομένως οὐδόλως ἐνέχεται εἰς αὐτάς. Κακῶς τὸν παρου-
σιάζουν ὡς ἀρχηγὸν τῶν Οὐδενιστῶν.

Ἐπὶ τέλους εἶπεν ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐπανάστασις παρα-
σκευάζεται, ὅτι πρὶν ἢ παρέλθῃ μία δεκαετία θὰ ἐκραγῇ
καὶ συνέστησεν εἰς τὸ Δικαστήριον νὰ συμπαθῇ πρὸς τὰς
ιδέας τῶν ἐργατικῶν τάξεων

Οὐχ' ἦττον κατεδικάσθη μετὰ τριῶν ἄλλων εἰς πενταετὴ
εἰρκτὴν, πρόστιμον διςχιλίων φράγκων, δεκαετὴ ἀστυνομι-
κὴν ἐπιτήρησιν, καὶ πενταετὴ στέρησιν τῶν πολιτικῶν δι-
καιωμάτων.

Ἀμα ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, αἱ γυναῖκες τῶν ὑποδίκων
ᾤφθησαν γοεράς φωνάς, ὥρμησαν νὰ πέσουν εἰς τὰς ἀγκά-
λας τῶν συζύγων των, ἀλλ' ἀνεχαιτέσθησαν ὑπὸ τῆς φρου-
ρᾶς. Ἡ πρίγκηπισσα Κραπότκιν ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου
στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς διαδοχικοῦ ἐπαναστά-
τιδος Λουίζας Μισέλ, αὐτῆς ἐκείνης, ἥτις ἐδίδαξε τὴν ἀ-
περγίαν τῶν γυναικῶν εἰς μερικὰς φυσιολογικὰς ἀνάγκας
τῶν ἀνδρῶν, ὅπως ἀναγκασθῶν οἱ τελευταῖοι νὰ παραχω-
ρήσουν εἰς τὰς πρώτας πλήρη τὰ πολιτικά των δικαιώ-
ματα.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

Εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ Ῥαφαὴλ καὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου
εἰς τὴν αἰωνίαν Ῥώμην, ἤνοιξε τὰς αἰθούσας τῆς Διεθνῆς
Ἐκθεσῆς, ἥτις καὶ πάλιν θ' ἀπασχολήσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν
μέρος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου.

Τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν θέλει ἐπισκεφθῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ

— Πῶς τὸ ἴδιον;

— Τὸ ἴδιον, ὅταν σοῦ λέγω νὰ μοὶ ἀνοίξης, εἶναι ὡς νὰ
σοῦ κρούουν τὴν θύραν ἀπ' ἑξῶ.

— Δὲν τὸ ἐννοῶ αὐτὸ, εἶπεν ἡ Ζηνοβία. Ἀλλ' ἂν σοὶ εἶπε
νὰ ἐξέλθῃς ἡ ἡγουμένη, τώρα θὰ φανῇ. Ἔχε ὑπομονὴν μίαν
στιγμὴν.

Καὶ ἡ Ζηνοβία ἔλαβε τὸ κουκούλιόν της καὶ ἐξῆλθεν ἐκ
τοῦ κελλίου, ἵνα ἀπέλθῃ εἰς τὸν νάνον.

Ἡ Αὐγούστα δὲν εἶχε ἄλλην ἰσχὺν, ὅπως ἀντισταθῇ. Ἀλλ'
ἔβλεπε τὰ σχέδιά της ματαιούμενα. Οὐδεμίαν πιθανότητα ὅτι ἡ
ἡγουμένη ἐμελλε νὰ χορηγήσῃ ἄδειαν, ὅπως ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ μό-
λις ἡ Ζηνοβία ἀπεμακρύνθη καὶ τὸ βλέμμα της, τῆδε κάλεισε
ἄλλοφρόνως πλανώμενον, τυχαίως ἐστράφη ἐπὶ τοῦ εἰκονοστα-
σίου τῆς Ζηνοβίας τοῦ φωτιζομένου ὑπὸ μικρᾶς κανδήλας,
καὶ εἶδε τὰς κλειδας τῶν πυλῶν κρεμασμένας ἐξ ἡλίου ἐπὶ
τοίχου παρὰ τὰς ἀγίας εἰκόνας. Πάντα εἶχε σκεφθῇ ἡ Ζη-
νοβία, ἀλλὰ δὲν προέβλεψε νὰ λάβῃ καὶ τὰς κλειδας μεθ'
ἐαυτῆς. Ἡ δὲ Αὐγούστα ἄμα ὡς εἶδε τὰς κλειδας, δὲν προέ-
λαβεν οὔτε νὰ σκεφθῇ, οὔτε ν' ἀποφασίσῃ, ἀλλ' ὥρμησε καὶ
τὰς ἀπέσπασεν εὐθύς, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ἐμφανισθῶσιν ἀ-
καριαίως, ὡς μαγικὴ ὁπτασία. Ἐλάβε κηρίον τι ἐκ τοῦ εἰ-
κονοστασίου, τὸ ἦναψεν ἐκ τῆς κανδήλας, καὶ σπεύσασα εἰς
τὴν πύλην προσήρμησε. τὴν μικροτέραν κλειδα εἰς τὸ κλει-
θρον τῆς ὀρσοθύρας, τὴν ἔστρεψε μὲ δύναμιν, ἀνέσυρε τοὺς
βαρεῖς σιδηροὺς μοχλοὺς, ἤνοιξε τὴν ὀρσοθύραν καὶ κύψασα

καὶ συσπειρωθεῖσα ἐξῆλθεν. Ἡ δὲ Ζηνοβία κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν μόλις εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ Καθολικὸν καὶ ἐξετέλει
τὰς νενομισμένας προσκυνήσεις εἰς τὰς ἀγίας εἰκόνας. Ὅτε
δὲ μετὰ τὴν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν τῆς ἐκπλαγείσης ἡγουμέ-
νης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κελλίον της δὲν εὗρε πλέον οὔτε τὴν
Αὐγούσταν οὔτε τὰς κλειδας, ἀλλὰ τὸ κελλίον της μόνον καὶ
αὐτὸ σκοτεινόν, διότι ἡ Αὐγούστα ἐν τῇ σπουδῇ της, ὅπως
προσθᾶν νὰ λάβῃ τὰ κλειδιά, πρὶν ἢ ἐπανέλθῃ ἡ Ζηνοβία,
καὶ γείνῃ ἄφαντος, εἶχε σβέσει τὴν κανδήλαν, ἄμα ἀνάπτουσα
τὸ κηρίον ἐξ αὐτῆς, καὶ οὕτω τὸ κελλίον τῆς ἀδελφῆς θυρω-
ροῦ εἶχε μείνει ἐν ψηλαφρητῇ σκότει, ὁμοίῳ μὲ ἐκεῖνο, ὅπερ
ἡ Ζηνοβία ὑπόπτευεν ὡς ὑπάρχον εἰς τὴν Κόλασιν, ἀλλὰ
δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ φαντασθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΠΟΥ ΥΠΑΓΕΙ;

Καθ' ἣν ὥραν ἡ Αὐγούστα ἐξῆλθε λάθρα ἐκ τοῦ Μονα-
στηρίου καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν παρὰλιαν ἀγούσαν ἐδδὸν (ἀ-
πείχε δὲ ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ διςχιλῖα βήματα ἀπὸ
τῆς παραλίας), πλοιαρίον τι εἶχε προσορμισθῇ εἰς τὸν αὐτὸν
ὄρμον, πρὸς ὃν διευθύνετο ἡ νυκτοβάτης αὕτη, καλούμενον μὲ
τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ. Ἀκάτιόν τι ἀποσπασθὲν
ἐκ τοῦ πλοιαρίου προσήγγισεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀπεβίβασε